

γαῖον σχεδὸν ἄκρον τὸν μέγαν ἰστόν, ἥκιστα ὑψηλόν, οὐ τὸ ἐξ ἰνδοκαλάμου ἐπικρίον ἰστίον ἐσχημάτιζεν ὑπερμεγεθες τόξον ὑπερβαῖνον κατὰ τὰ δύο ἄκρα τὸ μῆκος τοῦ σκάφους· μικρότερός τις ἕτερος ἰστός ὑπῆρχεν ἐν τῇ πρύμνῃ, ὅτε δὲ τὰ δύο ἰστία ἦσαν ἀναπεπταμένα τὸ πλοῖον εἶχε πόρωθεν τὴν ὄψιν τῆς φανταστικῆς κουφότητος τῶν θαλασσίων πτηνῶν, ὧν ἅπαν τὸ σῶμα φαίνεται οἶονεῖ ἐκ τῶν πτερυγίων συγκείμενον. Ἐπὶ τῆς πρῶρας ὑπὸ τὰ ἰστία συγκυπτόμενον, ὀγκῶδες καὶ ἀβακοειδὲς ἐπεδείκνυτο κτίριον, ὑπὸ σειρᾶς παραθύρων διακοπτόμενον, ὑπερθεὶν δὲ τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο ἄνδρων σκηνοσκεπὴ σχηματίζον σκιάδα.

Εἰς τὸ ξύλινον τοῦτο μέλαθρον εἰσῆγε διψυλλος θύρα πρὸς τὴν πρῶραν ἀνοιγομένη, ἔχουσα δὲ δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν κλίμακας ἀναγούσας εἰς τὸ ἄνδρον. Ἐσωτερικὸς διάδρομος, ἐφ' οὗ ἰστίοντο τὰ δωμάτια, ἦγεν εἰς τὴν τοῦ ἐστιατορίου αἰθούσαν κατέχουσαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ πλάτος τοῦ πλοίου. Περαιτέρω πρὸς τὴν πρύμναν διαμερίσμα ὅλως κεχωρισμένον ἐκχρηστέμενον ὡς γυναικωνίτης, ἐν ἣ περιπτῶσαι, σπανίᾳ ἄλλως, τοῦ πλοίου ἐπέβαιναν μουσουλμανικὴ οἰκογένεια. Δευτέρα κλίμαξ ἐφῆγεν ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου τούτου ἀμέσως εἰς τὸ ζεύγμα ἐφ' οὗ ἰστάτο ὁ πηδαλιούχος. Τὸ πλῆρωμα, συγκείμενον ἐκ δώδεκα ἀνδρῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ρεῖσιν ἐσκήνου ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος. Ἐλαφρὸν τέλος ἀκάτιον παρικοιλούθει ρυμουλκούμενον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ πρὸς ἀπόβασιν κατὰ τὰ ἀδοθῆ μέρη.

Τῆς Νέφεθ υἱὸς ὡς ἐπικούροι συνεπέβησαν εἰς ὑπνέτης, μία θαλαμπλόος, εἰς μάγειρος καὶ ὁ διερχομνέας. Ὁ Σενάκ, τὰ καθήκοντα ἐφοπλιστοῦ ἐκπληρῶν, ἐπεστάτησεν εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τῶν σιτηνωμάτων καὶ τῶν πλείστων ἐπιπλῶν. Τὰ ἐπιτραπέζια καὶ λοιπὰ οἰκεῖα καὶ τὰ τοῦ ἱματισμοῦ προήρχοντο ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κιλλιάν. Μόνος ὁ ἐπὶ τοῦ Νεῖλου ταξιδεύσας δύναται νὰ γνωρίξῃ κατὰ πόλους ὅρους δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀνέτου πλοῦ· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἡ μουσικὴ εἶναι τῶν ἡχῶν ὁ δαπανηρότατος, οὕτω καὶ ὁ διὰ δαχαβία εἰς πλοῦς εἶναι ὁ δαπανηρότατος πάντων.

Ἡ Θηρεσία δὲ Κιλλιάν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐπιψυλακτικὴ, ἀφῆκε κραυγὴν θαυμασμοῦ πατήσασα τὸν πόδα εἰς τὴν Νέφεθ υἱὴν καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ πλωτὸν οἰκῆμα, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ διέλθῃ δύο μῆνας. Πράγματι οὐδέποτε ἐρωτομανὴς θαλαμπλόος πλείονα θὰ κατέβαλλε φροντίδα πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς ἀνάσσης αὐτοῦ, εἰς βαθμὴν μάλιστα ὥστε ἡ μέλουνσα μοναχὴ ἐξεπλάγῃ ταραχθεῖσα. Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὅτε εἰσῆλθεν, οἱ ἀνθοκόμοι μόλις εἶχον τελειώσει τὴν ταξιθεσίαν πρασιᾶς ἀνθέων, ἅπερ ἐν Παρισίοις θὰ ἐτιμῶντο ἀντὶ χιλίων τούλαχιστον φράγκων. Τῆς Θηρεσίας οἱ ρῶθωνες διεστάνθσαν ὥσπερ πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὴν εὐωδίαν ἐκείνην. Ἐν τούτοις προσδατενίζουσα τὸν Σενάκ εἶπεν αὐτῷ ἐν εἰδει προειδοποιήσεως:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, διότι τόσον ὥραϊα διεκομμάσας δι' ἀνθέων τὸ οἰκημά μας, ἀλλὰ, ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἡ τοιαύτη πολυτέλεια εἶναι περιττή,

διὰ νὰ μὴ εἴπω τι πλείοτερον. Νομίζω ἄλλως ὅτι ἐγνωρίζετε τοῦτο.

Ὁ Ἀλδέρτος ἀπήντησε μετὰ πολλῆς ἀπαθείας:

— Φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι ἄγνοεῖτε τὰ ἔθιμα τῆς χώρας. Ὅταν μία δαχαβία ἀποπλῇ, ὑπάρχει ἐδῶ ἡ ἰδέα ὅτι οἱ ἐναντίοι ἀνεμοὶ ἐξορκίζονται καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον, ὅταν πληρωθῇ δι' ἀνθέων τὸ πλοῖον. Κατὰ συνέπειαν, εἰς τὸν ρεῖσιν ὀφείλονται εὐχαριστῆσαι. Ἐὰν ὅμως τὰ ρόδα σὰς φέρωσιν ἡμικρανίαν...

Ἐν μόνον νεῦμα ἀνέμενεν ὅπως ρίπῃ εἰς τὸν ποταμὸν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη. Ἀλλ' ἡ Θηρεσία προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ἀλλαχοῦ τὴν προσοχὴν αὐτῆς, καὶ οὐδεὶς πλέον περὶ ἀνθέων ἐγένετο λόγος. Μετὰ πέντε λεπτά ὅμως εἶδε μακρόθεν τὸν Σενάκ δίδοντα χρήματα εἰς τοὺς ἀνθοκόμους.

— Ὡ! τί ψεύστης! διανοήθη. Τί κακὸν ἐλάττωμα! Ὁ ἄνθρωπος, ἔστω καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, δὲν πρέπει νὰ ψεύδεται. Τί λοιπὸν φοβεῖται αὐτός;

Ἡ Νέφεθ υἱὸς ἀπῆγεν ὑπὸ δροσοδόλον πνεῦμα βορείου ἀνέμου ταχυπλοοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ὅτε ὁ κιτρινωπὸς τοῦ Μουκατὰμ λόφος ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν τῶν φοινίκων τῆς Χελούας, ὁ Ἀλδέρτος ἀνέπνευσεν αἰσθανόμενος ἀνακοφίσιν, καθ' ὅσον ἐθεώρει τοῦ λοιποῦ ἑαυτὸν ἐξησθαλισμένον κατὰ πάσης μετὰ τῆς Κλοτιλδῆς συναντήσεως.

Τὴν πρώτην τοῦ πλοῦ ἡμέραν οἱ ξένοι ἡσυχολήθησαν εἰς τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως. Ἡ Θηρεσία καὶ ἡ μίστρες Κρόου οὐδόλως ἐξῆλθον τοῦ διαμερίσματος αὐτῶν, ὅπερ ὁ μαρκήσιος ἀπεκάλει ἥδη χαρέμιον, πρὸς μεγίστην τῆς Ἰρλανδῆς δυσαρέσκειαν. Ἡ δεσποινίς δὲ Κιλλιάν ἀπεφάσισεν ὅπως διάγουσα ἐπὶ τοῦ πλοίου μονήρῃ ὅλως βίον μωδεμίαν εἰς τὸν Σενάκ παρὰσχῇ ἀφορμὴν πρὸς ἡδυστοχίαν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπεῖσθη ὅτι οὐδεμίαν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐνόχλησιν ἐκ τῆς συνδιαιτησεως. Ἐκτὸς τῶν γευμάτων ἔβλεπε τὸν Ἀλδέρτον τόσον σπανίως ὅσον ἐπιβάτης πρώτης θεσεως τοὺς θερμαστὰς ἀτμοπλοίου. Ὅσάκις ἀνῆρχετο εἰς τὸ ἄνδρον διὰ τῆς κλίμακος τοῦ χαρέμιου, ἔβλεπε συχνὰ τὰ γῶτα τοῦ νέου, ὅστις διὰ τῆς ἄλλης κλίμακος κατέβαιναν· οὐδέποτε εὗρισκεν αὐτὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁσάκις μετέβαιναν ἐκεῖ ἡ πρὸς κλειδοκύμβαλον ἢ πρὸς συμπλήρωσιν ἰχνογραφήματος ἐξ ὧν κατὰ τὸν πλοῦν διέγραφε.

Ἀλλ' ὅμως δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐπεζήτει πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ πλοίου. Ὅσάκις ἡ Νέφεθ υἱὸς ἡγκυροβόλει πρὸ τινος χωρίου ὅπως ὁ μάγειρος προμυθευθῇ γάλα ἢ ὀρνίθια ἢ ὡά, ὁ Ἀλδέρτος πρῶτος διὰ τῆς λέμβου ἐξήρχετο φέρων τὸ τυφέκιον καὶ πυροβολῶν κατὰ τῶν ὀρτύγων, τῶν περδίκων καὶ αὐτῶν τῶν μικρῶν ἐρωδιῶν, τῶν ἱερῶν πτηνῶν διὰ τοὺς φελλάχους, λίαν ἐκ τούτου σκανδαλιζόμενους. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ κυνήγιον τοῦτο ἐφαίνετο διαδογίζομενος, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἡγκυροβολία ἐγένετο πρὸ τινος σπουδαίου ἐρειπίου ἢ ἀπέναντι ἐνός τῶν ἐνταφίων ἄντρων, ἅπερ τοσοῦτον συνεχῶς ἀπαντῶσι διορυσγμένα ἐντὸς τῶν περιβαλλόντων τὸν ἄνω Νεῖλον βραχυδῶν τοίχων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτῶσει ὁ Ἀλδέρτος καταλιμπάνων ἐν τῷ δωματίῳ τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ ἀποσκευὴν, ἐλάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ τὸ λεύκωμα καὶ τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ τραπέζῃ ἐπεδείκνυε κύ-

Ὁ ἀνὴρ ἠγέρθη, ἐστράφη πρὸς τὴν λαλοῦσαν καὶ ἐθεώρουν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ἐπαφροδίτον λευκὴν κατατομὴν, ἣν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη ἐπαργυροῦσα τὴν χρυσοπλόκαμον κόμην. Εἶτα ἀπεκρίνατο ὑποκλινάμενος ἀσκεπής·

— Δύνασθε, δεσποινίς, νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχος, σὰς ὁμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων τούτων.

— Σὰς λείπουν ὅμως δύο τινά, εἶπε μειδιῶσα ἡ νεάνις, ἥδη ἀναθαρρήσασα, λόγῃ καὶ πτέρυγες.

— Ἀγγέλως ἡ ἀνθρώπος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ζωῆς σὰς, καὶ ἡ ἰδική μου τὴν ἐξασφαλίζει. Ἀναπαύεσθε ἀτάραχος.

Σύννοος ἡ κόρη τὴν κλίμακα τοῦ χαρμεῖου κατέβη, ἐνῶ δὲ γονυπετὴς ἀνέτιθι τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς χεῖρας τοῦ Ὑψίστου, ἐκέπετο ρεμβάζουσα ὅτι εὐφρόσυνον ἦν τὸ αἰσθάνεσθαι τὸν ὕπνον φρουρούμενον ὑπὸ τοῦ πιστοῦ βραχίονος ἀφωσιωμένου καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρός, οἷος ὁ ἐπὶ τῆς ἀναπαύσεως αὐτῆς ἐπαγρυπνῶν.

Ὁ Σενάκ ἔμεινε φυλάττων κάτωθι τοῦ ἀνδρόν ἕως οὗ οἱ τῆς Νουβίας παῖδες ἐκοιμήθησαν ἐπὶ τῶν ψιθῶν τῶν ἐν τῷ καταστρώματι. Ἐθεώρει τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἀσυναίσθητως δὲ στίχοι τινὲς τοῦ Ἀριόστου, οὓς ἄλλοτε εἶχεν ἀποστηθίσει, ἐπελθόντες αὐτῷ κατὰ νοῦν ἐξεδιώκον τὴν καταβρωτικὴν ἀνάμνησιν ἣτις κατεπύρει τὴν διάνοιαν ταύτην·

«Αἱ πισταὶ καὶ ἀγαθαὶ γυναῖκες, αἱ περίφρονες καὶ ἀνδρεῖαι γυναῖκες δὲν ἀνεφάνισαν μόνον ἐν τῇ Γραφῇ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ· ὑπάρχουσιν ἔτι . . . ».

Συνδιαιτώμενοι, ἔξ ὅτου ἔφερον αὐτοὺς ἡ Νέφεθ υς, ὁ Ἀλδέρτος καὶ ἡ Θηρεσία εἰς πολλὰς παρέστησαν περιέργους σκηνάς, πολλὰ εἶδον ἐπιβλητικὰ θεήματα. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν καὶ πολλὰκις ἔπειτα, ὁσάκις ἐγανείδον ἀλλήλους, ἀνεπόλουν τὴν βραχεῖαν ἐκείνην ὥραν, τὴν καταμέλαιναν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἰστίων αὐτῆς διαχαβαίνον, τὰ ἄτακτα τῶν Νουθίων διαρτήματα συνοδευόμενα ὑπὸ ἀκατονομάστων κραυγῶν, καὶ πρὸς τὴν πρύμναν ὑπὸ καθαροῦ καταυγαζομένην φωτὸς τὴν συνθήκην συμμαχίας μεταξὺ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀφοσίωσεως.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ γεγονός ἀφικνοῦντο εἰς Κενέχ. Καίτοι ἀπέειχεν εἰκοσι μόνον λεύγας ἀπὸ τοῦ Λουξώρ καὶ προμνήσιος ἔπνεεν ὁ ἀνεμος, ὁ Κιλλιανὸς διέταξε νὰ καταδιβάσῃ τὰ ἰστία καὶ ἀπεψάσῃ ν' ἀποβῶσι πάντες εἰς τὴν ξηράν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἡ Θηρεσία ἔχαιρε λίαν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ περιηγεῖτο τὴν ἐπαγωγὸν καὶ γραφικὴν ἐκείνην πόλιν ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Σενάκ. Ἀλλὼς ὅμως διέθικε τὰ πράγματα ὁ μαρκήσιος. Ἀφῆκε τὰς γυναῖκας μετὰ τοῦ διερμινέως ἐν τῇ ἀγορᾷ, οἱ δὲ δύο φίλοι διὰ πλαγίας ὁδοῦ καὶ μυστηριωδῶς πῶς ἐγένοντο ἄφαντοι καὶ ἐπανήλθον μετὰ μίαν ὥραν, ἀμέσως δὲ σχεδὸν τὸ πλοῖον ἀπῆγεν. Ὁ Κιλλιανὸς ἐφαίνετο κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκδρομῆς, τὸ δ' ἐσπέρας κατὰ τὰ ἐπιδόρπια διηγήθη ὅτι μετέβησαν μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ ὅπως ἴδωσι τὰς ὀρχηστρίδας καὶ βλέπων τὴν ἀδελφὴν σκυθρωπάσασαν προσόεθκεν·

— Εἶναι καὶ τοῦτο θέλημα, ὡς πᾶν ἄλλο, ὅπερ πᾶς ὁ διαβαίων διὰ Κενέχ ὀφείλει νὰ ἴδῃ. Τὸ κατ' ἐμέ, τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ βλέπω τὰς χορευτρίδας τοῦ Μελοδρόματος καὶ τὴν γελόαν αὐτῶν περιδολῆν. Ἐμπρός, Ἀλδέρτε, δεῖξον εἰς τὰς κυρίας τὸ λεύκωμά σου.

Ὁ τακτικὸς τῆς ἐκδρομῆς ἰχνογράφος ἔθικεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς δεσποινίδος Κιλλιανὸν τὸ αἰτηθὲν ἰχνογράφημα· ἀλλ' ἐκείνη, ἀπωθοῦσα ἡρέμα τὴν ὑποπτον σελίδα, εἶπε μελιχρῶς·

— Εἰς ἐμὲ οὔτε τὰς εὐρωπαϊκὰς χορογραφίας ἐπιτρέπεται νὰ βλέπω, τὴν δὲ ἀραβικὴν θεωρῶ οὐχὶ πλεόν ἐνδιαφέρουσαν, ἀλλὰ πλεόν ὑποπτον.

Ὁ Κιλλιανὸς ἀνέστειλεν ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως τοὺς ὤμους, καὶ τὸ κινδυνώδες λεύκωμα ἐκλείσθη εὐθὺς. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης τὸ λεύκωμα τοῦτο ἦν ἀνοικτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς αἰθούσης ὅτε ἡ Θηρεσία ἐξελοῦσα τοῦ δωματίου αὐτῆς ἔρριπεν ἀκουσίως ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ εἶδεν ὅτι ἐν φύλλον ἦν ἐσχισμένον· ἀντὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ὀρχηστρίδων ὁ Ἀλδέρτος ἀπεικόνισε τὸ κατὰστροφμα τῆς Νέφεθ υς καὶ νεάνιδα προσερεϊδόμενὴν ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος καὶ περιπλανώσαν τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ εὐθαρσεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς.

Κάτω ταύτης ὁ καλλιτέχνης ἔγραψε.

Χαῖρε, ἀνάσσα.

Z'.

Τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωῒας ἡ δεσποινίς δὲ Κιλλιανὸν ἀναβάσας εἰς τὸ ἀνδρὸν εἶδε πρὸς τὰ δεξιὰ βουνὸν κατατετριμμένον ὑπὸ ἀπειροπληθῶν ἐνταφίων ἀντρων, οἷονεῖ ὑπὸ πελωρίων ἐντόμων διορυχθέντων καὶ καταστιζόντων τὸ ὅρος διὰ μελανῶν σημείων. Μετ' ὀλίγον κατέπληξε τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ ἡ θεὰ ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἥς τὸ ὕψος ἐνεποίει δέος. Ὁ κολοσσὸς τοῦ Μήνονος, καθήμενος ἐν τῷ αἰωνίῳ αὐτοῦ μεγαλείῳ, ροδόχρους ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ μῶλις ἐκ τῆς ἀντιπέραν ὄχθης ἀνατείλαντος ἡλίου, δέκα ὀργυῖας ὑπερέχων τοῦ ἀποκεφαλισθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἀνορθὼν εἰς ὕψος στέγης ἀνακτόρων τὴν μιτροφόρον αὐτοῦ κεφαλὴν, ἐφαίνετο ἀναμένων τὰς ὑποκλίσεις τοῦ βασιλέως τοῦ φωτός, τοῦ μῶλις προκύψαντος ἐκ τῆς κολοσσιαίας στοιβᾶδος τοῦ Καρνάκ. Παρὰ τὸν γίγαντα τοῦτον, τὸν τεσσαράκοντα μὲν αἰῶνων ἡλικίαν ἔχοντα, ἀλλὰ πάντοτε νέον, τὸν γίγαντα, οὗ τὰ νῶτα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δημοσία πλατεῖα εἰς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν ζωσαν ἀνθρωπότητα νάνους, ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐκμυδενιζόμενον ἐν τῇ ἐφημέρῳ αὐτοῦ σμικρότητι. Ἡ Θηρεσία μετὰ τρομαλέου θαυμασμοῦ ἔσθη ἀκίνητος ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, ἀλλ' αἶφνης κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ νὰ μὴ ἀπολαύῃ μόνη τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἐν τῷ κόσμῳ θεάματος καὶ ταχεῖ τῷ βήματι προύχονσε πρὸς τὸ κιγκλιδωμὰ ἀναζητοῦσα τὸν Ἀλδέρτον. Εἶδεν αὐτὸν κάτω τοῦ ἀνδρόν, προσερεϊδόμενον ἐπὶ τῶν ἐπηγεκνίδων καὶ παραδεδομένον ἐπίσης εἰς τοὺς ρεμβασμοὺς αὐτοῦ. Ἡ κόρη, λησμονοῦσα ἥδη τὴν συνήθη αὐτῆς ἐπιψύλαξιν, ἤνοιγε τὸ στόμα ὅπως καλέσῃ αὐτόν, ὅτε ἐκεῖνος δι' ἀποτόμου κινήσεως ἠγέρθη

καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν ἐπέραστον παρθένον, ὥς τι μαγνητικὴ τις πρόσψαυσις εἰδοποίησεν αὐτὸν περὶ τῆς παρουσίας ἐκείνης. Τὰ βλέμματα αὐτῶν διεσταυρώθησαν· ἀμφοτέρων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ὑγροί.

Πρώτη ἡ νεάνις, τείνασα πρὸς τὸν ὀρίζοντα τὴν γλαφυρὰν αὐτῆς χεῖρα, εἶπε·

— Θεέ μου! Ὅποιον ἐξαίσιον θέαμα!

Ὁ ἀνὴρ ἀπεκρίνατο, ἔχων αἰεὶ προσπλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀκτινοδόλου προσώπου, ὅπερ ἦν ἀνωθὶ αὐτοῦ·

— Διέτρεξα τὸν κόσμον καὶ οὐδέποτε οὐδὲν εἶδον παρόμοιον. Οὐδέποτε θά λησμονήσω τὴν ὥραν ταύτην, ἥτις ἀνέγκρυσεν εἰς τὰς δύο ἡμῶν καρδίας συμφωνίαν παλμῶν.

Τῆς κόρης αἱ λευκαὶ παρειαὶ ἐγένοντο ροδόχροοι, ὥς τι τῆς ἡοῦς οἱ δάκτυλοι προσέψαυσαν αὐτάς· καὶ ὅμως ἔστρεψε τὰ νῶτα εἰς τὴν ἀνατολήν. Ἐκ νέου ὁ δάκτυλος αὐτῆς ἔδειξε τὸν κολοσσὸν ὅπως οὕτως ἀναγκάσθ' τὸν Σενάκ ν' ἀποστρέψῃ ἀπ' ἐκείνης τὸ βλέμμα πρὸς τὸν πνημειὸν, ἔλεγε δὲ ταῦτοχροῶς:

— Ἀνέγνωσα ὅτι αἱ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες δίδουσι φωνὴν εἰς τὸν λίθινον τοῦτον ὄγκον. Ἄς ἀκροασθῶμεν· μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ὁμιλήσῃ. Ἀκούετε τίποτε;

Ὁ Σενάκ ἐξηκολούθει προσατενίζων τὴν πρὸ αὐτοῦ ζῶσαν εἰκόνα τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος. Ἐν τῇ βαθείᾳ τῆς πρῶτης σιγῇ, ἦν μόλις ἐτάρασθεν ὁ κελαρυσιμὸς τῶν περὶ τὴν Νέφεθ υς ἱερῶν ὑδάτων, ἀπὴντησε σιγανῇ τῇ φωνῇ·

— ὦ! ναί, ἀκούω φωνήν, ἡχῶ μυστηριώδη, ἦν οὐδέποτε ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀκούσω. Θέλετε νὰ μάθωτε τί μοι λέγει, ποίαν γλῶσσαν ὁμιλεῖ, ποῖαι ἀκτῖνες ἐξύπνισαν αὐτήν;

Ἡ Θηρεσία εἶδε πρὸς στιγμὴν τὸν μετὰ τοσοῦτον θιξικαρδίου φωνῆς λαλοῦντα, καίτοι μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους αὐτοῦ. Ἡ ἐκπληξίς, ὁ φόβος, μυρία ἄλλα δυσεξήγητα αἰσθήματα ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τῆς τεταραγμένης μορφῆς τῆς νεάνιδος, ὥς τι πράγματι ὁ κολοσσὸς ἀπῆλθα αὐτῇ ἐκ τοῦ ἐν τῇ κοιλάδι γρανιτικοῦ αὐτοῦ βάθρου. Αἰθνης τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον φέρουσα καὶ πρᾶως τὴν κεφαλὴν ἀνακινουῦσα πρὸς ἐνδείξιν ἀρνήσεως ἀνευ μελλούσης ἐλπίδος·

— Τί μοι ἐνδιαφέρουσιν αἱ φωναὶ τοῦ κόσμου τούτου; ἐπεφώνησεν. Ἐγὼ μίαν μόνην γνωρίζω, τὴν ἀπὸ πολλοῦ λαλήσασάν μοι. Γνωρίζω πόθεν ἔρχεται, γνωρίζω τί με προστάττει, καὶ κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὥραν τὴν ἀκούω. Μάτην θ' ἀνέπλεον τὸν ποταμὸν τοῦτον μέχρι τῶν πηγῶν αὐτοῦ· θὰ ἐξηκολούθουν ἀκούουσα ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἀπαιτεῖ ἀκραίαν. Θεέ μου! ποῖα ἡ εὐδαιμων ὥρα, καθ' ἣν θὰ σοὶ ὑπακούσω;

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε ταχέως πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ ὁ Σενάκ δὲν ἐπανεῖδε πλέον αὐτήν, μέχρις οὗ τὸ σκάφος προσεδέθη ἐν Λουξόρ. Τὸ κατ' αὐτόν, ἔμεινεν οἷον ἀψῆκεν αὐτὸν ἡ Θηρεσία, ἀκίνητος, ἀφῶνος, σχεδὸν ἀνευ βουλήσεως, μὴ θέλων ἄλλως ν' ἀνανήλθ' ἀπὸ τοῦ ναρκαωτικοῦ βεμβασμοῦ, ὅστις κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἀδράνεια. Μετ' ὀλίγον ἡ διαβάς εἰσῆλθεν εἰς στενὸν πόρον μεταξύ δύο νήσων, ὁ δὲ κολοσσὸς δὲν ἐφαίνετο πλέον· ἡ Νέφεθ υς

παρεσκευάζετο ν' ἀγκυροβολήσῃ. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Κιλλιὰν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ἀνὰ χεῖρας τὸ τηλεσκόπιον ἔχων καὶ ὅλως ἐξαλλος. Ὁ Ἀλδέρτος ἐνόμιζεν ὅτι ὁ φίλος θὰ τῷ ἀνεκοίνου τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θέρᾳ τῶν θαυμασίων ἐκείνων.

— Ἐλθέ, ἐλθέ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σύρων τὸν φίλον αὐτοῦ εἰς τὸ κατάστρομα. Ἰδέ . . . ἐκεῖ πέσαν . . . τὸν δρόμωνα ἐκεῖνον . . .

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Σενάκ μὴ ἐννοῶν τὸν λόγον τῆς χαρᾶς ταύτης.

— Δὲν βλέπεις τὴν σημαίαν; Εἶναι ἡ τριχέουρς. Τί εὐτύχημα! Θὰ εὐρωμεν συμπολίτας!

— ὦ! εἶπεν ὁ Σενάκ ἀναστέλλων τοὺς ὤμους, εἶσαι παρὰ πολὺ Γάλλος. Ὑμᾶς, τοὺς φανατικοὺς τῆς γενεθλίου γῆς, ἐάν ποτε κατορθώσητε δι' ὑπερανθρώπου ἀγῶνος νὰ ἐξέλθωτε ἀπὸ τῆς ὀπῆς σας, μία μόνη κατατρώγει σκέψις, εἰς μόνος πόθος, πῶς νὰ εὕρητε ἄνθρωπον, ὅστις ν' ἀνέγνωσε τὸ πρῶτ' ἂν «Φίγαρο» καὶ νὰ γνωρίζῃ κάποιον τὸν ὅποιον γνωρίζετε, ἔστω καὶ αὐτὸν τὸν γάμπην σας.

Αἰθνης διέκοψε τὴν σφῶδρὰν ταύτην ἐπιτίμησιν ἐνθυμηθεὶς τὸ ἐν Καίρῳ φωτογράφημα, ἀνευ τοῦ ὁποίου οὐδ' αὐτὸς οὐδ' οἱ φίλοι αὐτοῦ θὰ ἐπεχειροῦν τὸ ταξιδίον. εἰς οὗ τὸ τέμα ἠγγιζόν· λεπτομέρεια δέ τις, ἥτις δὲν τῷ εἶχε προξενήσει τότε ἐντύπωσιν, τῷ ἐπῆρχετο εἰς τὴν μνήμην· ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος φωτογραφημάτι, ἡ Κλοτίλδη Κεστεμβέργ' ἔφερε ναυτικὴν στολήν.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω, διελογίσθην, αὐτὴ βεβαίως εἶναι ἐν τῷ δρόμῳ. Ἀνεσχημάτισε λοιπὸν ὁ σύζυγος τὴν περιουσίαν του; ὦ τύχη, τί με καταδιώκει;

Ἡ Νέφεθ υς χαλάσασα τὰ ἱστία ἡτοιμάζετο πρὸς ἀγκυροβολήσιν, διελθοῦσα εἰς εἰκοσι μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ δρόμωνος, ὅστις ἦν καινουργῆς, λεπτῶς ἐξεργασμένος καὶ πλουσιώτατα νῦντεπισμένος. Ἐν τῇ πρύμνῃ ἐλαμπεν ἐπὶ μέλανος ἀνακαρδίου ξύλου χρυσοῖς γράμμασι τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου ΤΟ ΠΑΖΙΟΝ· ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ καταστρώματος δύο γυναῖκες νοχελῶς ἐξηπλωμέναι ἐπὶ καλαμίνων θρονοῖδων καὶ ἀνακινουῦσαι ριπίδια διελέγοντο. Αἱ σημαῖαι ἀντεχαιρετίζονσαν, ὁ κ. Κιλλιὰν ἐξέβαλε τὸν πῖλον, ἀπῆντησαν δ' αὐτῷ δύο χαριέσταται ὑποκλίσεις κεφαλῆς καὶ γλαφυρὰ κινήσεις χειρῶν λευκά φερουσῶν χειρόκτια.

— Κοιμήσεται αἱ συμπολίτιδες μας, εἶπεν ὁ Κιλλιὰν πρὸς τὸν Σενάκ. Σκέπτομαι ποῖαι νὰ ἦναι· ἴδωσι ἐκ τοῦ οἴκου Ροτόχιλδ. Ἀλλὰ δὲν μοι λέγεις, διατί κρύπτεσθαι ὅπως ἐν τῷ πύθῳ;

— Ὁ καῦσος εἶναι ἀφόρητος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλδέρτος, καὶ εὐκόλως δύναται τις νὰ πάθῃ ἡλίαςιν.

Τῷ ὄντι ἡτο καταπόρφυρος, εἶχε πυρετῶδες τὸ βλέμμα, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου του ἔσταζεν ὁ ἰδρῶς. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ναῦται ἠγωνίζοντο ὅπως τὸ πλοῖον ἐγγίσῃ εἰς τὴν ὀχθὴν, αὐτὸς ἀνεκκίνοῦ μετὰ πολλῆς δυσκολίας εἰς τὸν μαρκήσιον τὰς νέας ἀποφάσεις, ἃς ἔλαβεν, — ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἔλεγε, — δι' αὐτόν.

— Δὲν θὰ δυσχεστενηθῇς ἐάν ἀποβαίνω τοῦ πλοίου καὶ θὰ διαμῆνῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ ἀρκετὸν καιρὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ ἦμαι ἐνοχλητικὸς διὰ τὴν ἀδελφὴν σου. Καὶ ἐγὼ δὲ θέλω νὰ ἦμαι ἀ-